

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobkyně: **V. B.**
státní příslušnost: X
X
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Mertou
Vinohradská 2133/138
130 00 Praha 3 - Vinohrady

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2024, č. j. OAM-9733-8/ZR-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2024, č. j. OAM-9733-8/ZR-2024, *se ruší a věc se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný *je povinen* zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 31 867,30 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Mertý, advokáta do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný zrušil žalobkyni povolení k trvalému pobytu. Nezdůvodnil ovšem, jak bylo třeba, že žalobkyně naplnila důvody pro takové rozhodnutí – tedy že závažně narušila veřejný pořádek. Proto soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zrušil žalobkyni povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení žalovaný zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.
3. Žalovaný zahájil řízení dne 26. 9. 2024 z moci úřední řízení na základě podnětu, podle kterého žalobkyně spáchala dva úmyslné trestné činy. Konkrétně podle rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 28. 6. 2022, sp. zn. 1 T 11/2021, který nabyl právní moci dne 22. 10. 2022 („přerovský rozsudek“), spáchala pokračující přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Okresní soud v Přerově ji za to odsoudil k podmíněnému trestu odnětí svobody na dobu jednoho roku s odkladem výkonu na zkušební dobu jednoho roku a šesti měsíců. Přečin žalobkyně spočíval v tom, že ve dnech 2. 12. 2015 a 30. 3. 2016 podvodně žádala o uspokojení mzdových nároků u úřadu práce na základě fiktivních pracovních smluv. Způsobila tím větší škodu ve výši 125 000 Kč. Ve vztahu k dalším dílčím útokům tohoto pokračujícího přečinu státní zástupce v roce 2018 podmíněně odložil podání návrhu na potrestání.
4. Podle rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 28. 5. 2024, sp. zn. 1 T 34/2024, který nabyl právní moci dne 28. 5. 2024 („břeclavský rozsudek“), pak žalobkyně spáchala přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 a 4 trestního zákoníku. Za sbíhající se přečin podvodu podle výše uvedeného rozsudku Okresního soudu v Přerově soud žalobkyni uložil souhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let s podmíněným odkladem na zkušební dobu tří let. Podle tohoto rozsudku se žalobkyně dopustila úvěrových podvodů uzavřením několika úvěrových smluv, které následně nesplácela. Způsobila tím škodu ve výši téměř 400 000 Kč. Šlo o celkově pět skutků (tři z nich na konci července 2021 a dva v září stejného roku). Tento rozsudek neobsahuje odůvodnění, protože se hned po jeho vyhlášení státní zástupce i žalobkyně vzdali práva na odvolání a netrvali na vyhotovení odůvodnění.
5. Podle žalovaného je proto zcela zřejmé, že žalobkyně byla opakovaně pravomocně odsouzena minimálně ve dvou případech za spáchání úmyslného trestného činu spojeného s mnohačetnými útoky na zákonem chráněný zájem společnosti. Svým protiprávním jednáním tak splnila podmínku pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Opakovanou trestnou činností se totiž dopustila závažného narušení veřejného pořádku a zásahu do práv a svobod druhých.
6. Závažné narušování veřejného pořádku žalovaný nespatřuje jen v samotném odsouzení cizinky za spáchání úmyslné trestné činnosti. Jde podle něj především o bezprecedentní počet útoků na zákonem chráněný zájem společnosti a charakter, rozsah i výši způsobené škody. V repertoáru protiprávního jednání žalobkyně hrály hlavní roli trestné činy páchané velmi sofistikovaným způsobem a v součinnosti s jinými pachateli. Šlo o zásahy do práv a svobod jiných lidí, které spočívaly v cílených podvodech zaměřených na své vlastní

obohacení a na úkor druhých se značnou škodou. Z předchozích trestů si žalobkyně nevzala žádné ponaučení a nadále se dopouštěla opakovaných útoků na zákonem chráněný zájem společnosti. Účastnice řízení netrpí žádnou formou mentální insuficience, která by jí bránila rozlišit co je či není správné. Nemůže se domnívat, že její úmyslné protiprávní jednání zůstane bez povšimnutí státních orgánů a nebude mít žádný dopad na její pobytový status. Žalobkyně je chamtivou recidivistkou, která bezostyšně okrádá hostitelskou společnost.

7. K definici pojmu závažné narušení veřejného pořádku žalovaný konstatoval, že tento pojem zákon výslovně nevymezuje. Avšak dá se charakterizovat tak, že veřejný pořádek je stav, ve kterém nejsou porušovány zákony České republiky. Podle judikatury za závažné narušení veřejného pořádku nelze automaticky považovat takové protiprávní jednání, které vede k pravomocnému odsouzení. Je třeba zabývat se podrobněji spáchanou trestnou činností a protiprávním jednáním účastníka řízení. Zejména pak tím, zda spáchané narušení veřejného pořádku lze považovat za závažné. Podle judikatury lze jakékoliv narušení zákonů za určitých okolností považovat za závažné narušení veřejného pořádku. Nemusí přitom jít pouze o jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu. Posuzuje se chování během pobytu v Česku i otázka, zda během tohoto pobytu cizinec narušil opakovaně veřejný pořádek a zda toto narušení lze považovat za závažné.
8. Správní orgán musí v řízení o zrušení pobytu posuzovat závažnost hrozby, jakou cizinec představuje pro veřejný pořádek ČR. Je samozřejmě relevantní, zda a za co byl cizinec v minulosti odsouzen. Je přitom nepodstatné, je-li takové odsouzení již zahazeno. Minulé odsouzení svědčí o nízkém stupni integrace do společnosti. Ale i o tom, že odsouzení a následné tresty nemají na cizince žádný výchovný vliv. To značně zvyšuje pravděpodobnost, že se protiprávního jednání dopustí i v budoucnu. Je pravdou, že správní orgán musí v řízení o zrušení pobytu posuzovat závažnost hrozby, jakou cizinka představuje pro veřejný pořádek ČR. V tomto případě je tato podmínka také bezezbytku naplněna. Představa cizinky, jak si opatřovat finanční prostředky pro uspokojování svých potřeb, je zcela odlišná od pravidel, kterými se řídí česká společnost. Pojmy poctivá práce či seriózní úspěšné podnikání jsou pojmy, které jsou, jak dokazuje její protiprávní činnost, žalobkyni zcela neznámé. Za opakované narušení veřejného pořádku pro účely zákona o pobytu cizinců je třeba považovat i opakované útoky, byť by se pro uplatnění trestněprávních předpisů kvalifikovaly jako jediný trestný čin.
9. Opakující se trestná činnost, která vyústila k výše uvedeným pravomocným odsouzením pro spáchání úmyslných trestných činů, je společně s ohledem na jejich dopady závažným narušením veřejného pořádku. Veřejný pořádek žalobkyně závažně narušila vědomě opakovaně a s vysokou intenzitou. Recidiva trestné činnosti a její stupňující se tendence zvyšuje závažnost narušení veřejného pořádku, které je velmi aktuální. Nedá se vyloučit, že žalobkyně znovu spáchá protiprávní jednání a závažným způsobem opětovně naruší veřejný pořádek. To umocňuje také fakt, že žalobkyně po celou dobu projednávané věci neprojevila žádnou lítost nad svým počínáním.
10. Při svém rozhodování vycházel správní orgán rovněž ze znění směrnice 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států („směrnice 2004/38“). Podle jejího čl. 27 předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě zrušení trvalého pobytu neodůvodňuje. Chování dotyčného jednotlivce musí představovat aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Jak vyplývá z výše uvedených skutečností, lze jednoznačně konstatovat,

že se nejedná pouze o jedno samotné odsouzení pro trestný čin, ale souhrn opakované trestné činnosti. Chování žalobkyně lze zcela prokazatelně vyhodnotit tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti

11. Při posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaný zjistil, že povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR získala 18. 10. 2014. Nositelem oprávnění byl její manžel, občan ČR. Dne 23. 8. 2017 se rozvedli a žalobkyně tak přestala splňovat účel, který byl důvodem pro získání pobytového statusu. Po celou dobu řízení byla pasivní a neuvedla nic, co by nasvědčovalo nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého či rodinného života. Žalobkyně není zapsána v žádné obchodní společnosti jako statutární orgán, nebyla držitelkou živnostenského oprávnění a v Česku nevlastní nemovitost. Ze soudních rozhodnutí není zřejmé, čím se tu zabývá. Zrušení trvalého pobytu bude proto přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně v ekonomické rovině.

III. Obsah žaloby

12. Žalobkyně oprávněně pobývá na území České republiky již od roku 2007. V roce 2014 uzavřela manželství s českým občanem, s nímž se následně rozvedla. Již osm let sdílí domácnost se svým dlouhodobým partnerem z Rumunska, který má v Česku oprávnění k trvalému pobytu. Po celou dobu pobytu v Česku pracovala a nebyla zátěží pro sociální systém. Vytvořila si zde silné sociální zázemí. Na Ukrajině naopak žádné nemá. Nemá tam ani majetek či jiné zázemí.
13. Žalobkyně o probíhajícím řízení o zrušení trvalého pobytu vůbec nevěděla. Dostala až konečné rozhodnutí. Neupozornili ji na něj ani při prodloužení platnosti karty trvalého pobytu, kterou si vyzvedla 14. 10. 2024.
14. K věci žalobkyně namítá, že nenaplnila definici narušování veřejného pořádku závažným způsobem. Žalovaný ho dovozuje zejména z trestních rozsudků, přičemž uvádí, že její:
„nespatřuje toliko v samotném odsouzení cizinky za spáchání úmyslné trestné činnosti, spatřuje ho především v bezprecedentním počtu útoků na zákonem chráněný zájem společnosti, v charakteru, rozsahu a výši způsobené škody.“
15. Žalobkyně poukazuje na to, že se jednalo o skutky spáchané v časově omezeném období na přelomu let 2015 a 2016 a během dvou měsíců v roce 2021 – tedy před téměř deseti, resp. pěti lety. Nejde o dlouhodobé a systematické útoky na zájmy společnosti. Žalobkyně se ke jednotlivým přečinům doznala, litovala jich a projevila snahu nahradit škodu.
16. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a směrnici 2004/3 žalobkyně argumentuje, že pojem „veřejný pořádek“ předpokládá kromě samotného narušení společenského pořádku existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti. Osobní chování cizince musí představovat skutečné a aktuální ohrožení, které zásadně znamená, že se u dotyčné osoby může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu.
17. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný nedostal požadavkům judikatury. Nevzal v úvahu dobu, která od spáchání trestných činů uplynula (téměř pět let). Ani to, zda žalobkyně následně vedla řádný život. Žalovaný podle ní používá judikaturou zakázanou argumentaci obecnou prevencí, pokud tvrdí, že někdy lze považovat jakékoliv narušení zákonů za závažné narušení veřejného pořádku.

18. Žalobkyně dále zpochybňuje tvrzení žalovaného, že:

„minulé odsouzení svědčí o nízkém stupni integrace do společnosti, ale i o tom, že odsouzení a následné tresty nemají na cizince žádný výchovný vliv.“

Žalobkyně pobývá v Česku 17 let. Řádně pracovala, uzavřela zde manželství a má tu své jediné sociální vazby. K přečinům došlo zejména vlivem třetích osob, hlavně jejího bývalého manžela. Zkušební doba podmíněného trestu stále trvá a žalobkyně v ní další trestnou činnost nepáchala.

19. Žalobkyně také namítá, že trestní soudy nepovažovaly její jednání za natolik závažné, aby jí uložily nepodmíněný trest odnětí svobody či trestu vyhoštění. To svědčí o názoru soudů, že její trestná činnost nebyla dostatečně závažná, aby musela opustit Česko.

20. V další části žaloby žalobkyně napadá zjištění skutkového stavu. Tvrdí, že závěr žalovaného o vysoké intenzitě nebezpečnosti jednání žalobkyně neplyne z podkladů označených v napadeném rozhodnutí. Z přerovského rozsudku naopak výslovně plyne, že se žalobkyně k činu doznala a hluboce jej lituje. To je v přímém rozporu s tvrzením v rozhodnutí žalovaného, že „po celou dobu projednávané věci neprojevila lítost nad svým počínáním.“ Rovněž není jasné, z čeho žalovaný dovozuje existenci jiných protiprávních jednání.

21. Další část žaloby se věnuje nesprávnému a neúplnému posouzení přiměřenosti zásahu. Žalobkyně upozorňuje na délku svého pobytu, svého dlouhodobého partnera a dodává, že tu pobývají i její rodiče, kteří sem museli uprchnout před válkou na Ukrajině. Žalobkyně také trpí zdravotními komplikacemi – těžkou sideropenickou anémií, se kterou se léčí od roku 2015.

22. Dalším argumentem je probíhající oddlužení. Žalobkyně podala v únoru 2024 insolvenční návrh spojený s návrhem na povolení oddlužení. V srpnu 2024 insolvenční soud vydal usnesení o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře. Mezi přihlášenými pohledávkami je i pohledávka Úřadu práce vzniklá z náhrady škody přisouzené přerovským rozsudkem. V případě nuceného opuštění Česka by ztratila možnost výdělků, a tím i schopnost plnit splátkový kalendář, což by poškodilo její věřitele včetně České republiky.

23. V neposlední řadě žalobkyně poukazuje na procesní vady řízení. Tvrdí, že jí žalovaný zásadní písemnosti nedoručil. Přitom jí byla úspěšně doručena jiná korespondence (např. výzva k převzetí prodloužené karty trvalého pobytu). Během osobního převzetí karty jí nikdo nesdělil, že proti ní probíhá řízení o zrušení trvalého pobytu.

IV. Vyjádření žalovaného

24. Žalovaný v reakci na žalobní námitky zopakoval podstatné části svého rozhodnutí. Zdůraznil, že veřejný pořádek je podle něj stav, ve kterém se neporušují zákony České republiky. Poukazuje na recidivu trestné činnosti žalobkyně a její stupňující se tendenci, což zvyšuje závažnost narušení veřejného pořádku a představuje velmi aktuální riziko.

25. K procesním námitkám žalobkyně žalovaný uvádí, že oznámení o zahájení řízení bylo řádně doručeno fikcí. Doručování probíhalo na adresu X („X“), kde měla žalobkyně v té době hlášený pobyt. Žalovaný také opakovaně zaslal žalobkyni výzvu k seznámení s podklady na novou ohlášenou adresu – X („X“), kde si následně osobně převzala konečné rozhodnutí.

26. Ke skutkovým tvrzením žalobkyně ohledně jejího zdravotního stavu žalovaný namítá, že na Ukrajině existuje celá řada špičkově vybavených klinik, které dané choroby léčí.

27. K námitce nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaný uvádí, že může opakovaně navštěvovat Česko na základě bezvízového styku, případně může požádat o jiný typ pobytového oprávnění.

V. Jednání před soudem

28. Dne 14. 4. 2025 se ve věci konalo jednání. Zástupce žalobkyně odkázal na svá písemná podání a shrnul žalobní argumentaci. Zejména vytýkal žalovanému, že se žalobkyně na výzvu dostavila na jeho pracoviště, které vydalo napadené rozhodnutí, a dostala tam novou kartu s povolením k trvalému pobytu. Nikdo ji ale neinformoval o tom, že se proti ní vede řízení, ani nedostala možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Zástupce žalovaného vysvětloval, že se žalobkyni ve správním řízení doručovalo správně, žalobkyně však nesplnila povinnost si včas po přestěhování nahlásit novou adresu pobytu. Zdůrazňoval poté, že žalobkyně nebyla v řízení aktivní a ani po doručení výzvy k seznámení se s podklady nijak nereagovala. Povolení k trvalému pobytu je nejvyšším stupněm pobytového oprávnění pro cizince. Žalobkyně svoji situaci může řešit skrze jiné pobytové tituly.
29. Soud poté zrekapituloval obsah správního spisu a přešel k dokazování. Nejprve provedl k důkazu kopii karty žalobkyně s povolením k trvalému pobytu vydané 14. 10. 2024 na pracovišti žalovaného v Brně. Na této kartě je již X adresa. Zástupce žalovaného dodal, že spis ve věci rušení trvalého pobytu mělo pražské pracoviště, a pokud žalobkyně chtěla, tak mohla k tomuto tématu dodat jakékoliv podklady. Soud také provedl k důkazu výpis z informačního systému základních registrů, ze kterého plyne, že žalobkyně právě od 14. 10. 2024 měla jako adresu místa pobytu vedenou X adresu.
30. Poté soud provedl k důkazu usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2024, č. j. KSBR 56 INS 2549/2024-B-5 („usnesení insolvenčního soudu“), ze kterého plyne, že insolvenční soud schválil oddlužení žalobkyně plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty. Uložil jí konkrétní povinnosti, jak tento splátkový kalendář plnit, včetně termínu první splátky. Z usnesení plyne, že žalobkyně chtěla uhradit dluhy vůči svým věřitelům. Zástupce k tomuto důkazu dodal, že pokud soud povoluje oddlužení, tak hodnotí, zda dlužník nesleduje nepoctivý záměr. Pokud by tomu tak bylo, tak by insolvenční návrh zamítl. Usnesení insolvenčního soudu popisuje, že takový nepoctivý záměr u žalobkyně neshledává.
31. Zástupce žalovaného k usnesení insolvenčního soudu uvedl, že dluhy žalobkyně nejsou důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Jinak by k tomu docházelo v praktickém každém případě rušení trvalého pobytu kvůli spáchání úmyslného trestného činu, jestliže dluhy vznikly páčáním této trestné činnosti. Žalovaný tedy sice toto téma neposuzoval, ale z judikatury plyne, že nelze dát žalovanému k tíži, že tu má někdo dluhy v důsledku páchané trestné činnosti. To by ani trestní soudy nikoho nemohly odsoudit, protože by tu byl zájem, aby obžalovaný pobýval na svobodě a vydělával peníze na splácení dluhů místo pobytu ve vězení. Žalobkyně by mohla své dluhy hradit i z příjmů získaných například v jiné zemi. Žalovaný nebrání žalobkyni v pobytu v jiné zemi včetně podnikání či jiné závislé činnosti v této zemi.
32. Soud poté zamítl návrh na důkazní provedení mnoha dalších důkazů, které navrhl žalobce. Šlo o čestné prohlášení partnera žalobkyně o vztahu s ní, o kterém nebylo ve výsledku mezi účastníky sporu. Pro nadbytečnost a s ohledem na dostatek podkladů ve spise pak soud neprovedl jako důkaz lékařskou zprávu z hematologické ambulance v Přerově, která navíc

byla z období po vydání rozhodnutí žalovaného. Soud také zamítl návrh na důkazní provedení pěti článků, které se týkaly situace na Ukrajině, protože v této věci nebyla otázka návratu žalobkyně na Ukrajinu vůbec ve hře, jak soud při jednání blíže žalující straně vysvětlil. Neprovedl ani rozsudek o rozvodu přítele žalobkyně, který byl také pro posouzení věci nadbytečný.

33. Další důkazní návrhy účastníci řízení neměli, proto soud dokazování ukončil. V závěrečných návrzích obě strany opět shrnuly svá dosavadní stanoviska. Zástupce žalovaného jen ještě poukázal na zkušební dobu podle přerovského rozsudku. Po krátkém přerušení soud vyhlásil tento rozsudek.

VI. Posouzení věci

34. Žaloba je *důvodná*.

35. Soud se nejprve zaměří na jádro věci, tedy otázku, zda žalovaný doložil a náležitě odůvodnil, že žalobkyně naplnila důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Poté se zaměří na námitky, které se týkají doručování ve správním řízení a přiměřenosti rozhodnutí žalovaného vůči soukromému a rodinnému životu žalobkyně.

VI. 1. Žalovaný nedoložil a náležitě neodůvodnil, že žalobkyně naplnila důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu

36. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný:

„rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení (...) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.“

37. Nejvyšší správní soud ke zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ustáleně judikuje, že závažné narušení veřejného pořádku je třeba vykládat jako *jednání, které je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti*. Při hodnocení, zda cizinec závažně narušuje veřejný pořádek, se přihlédne zejména k četnosti trestného jednání, jeho trvání, chování po odsouzení, tendenci k opakování trestné činnosti v budoucnosti apod. Aktuální řádný život stěžovatele nemůže omluvit jeho předchozí protispolečenské chování (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, rozsudek ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, č. 2882/2013 Sb. NSS, a v nich citovanou judikaturu i Soudního dvora, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2024, č. j. 10 Azs 269/2023-44, bod 9, a tam citovanou judikaturu, nebo usnesení ze dne 16. 9. 2024, č. j. 4 Azs 153/2024-39, bod 21).
38. Podle krajského soudu žalovaný ve svém rozhodnutí náležitě nevysvětlil a nedoložil, že jednání žalobkyně opravdu bylo skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti ve výše popsaném smyslu.
39. Pokud jde o *dostatečnou závažnost* jednání žalobkyně, tak se žalovaný opomněl vypořádat s některými důležitými okolnostmi plynoucími z přerovského rozsudku. Z něj plyne, že žalobkyně ke skutečnostem, které se jí kladly za vinu, doznala. A uvedla, že se zakládají na pravdě. Svého protiprávního jednání litovala a chtěla uhradit celou způsobenou škodu, kterou již v době tehdejšího hlavního líčení splácela. Žádala o podmíněné zastavení jejího trestního stíhání s tím, že byla ochotná i složit nějakou částku na speciální účet na pomoc obětem trestné činnosti. Okresní soud v Přerově také při úvahách o trestu pro žalobkyni

vzal u jako polehčující okolnost v úvahu její doznání. K tomu dodal, že předtím vedla řádný život.

40. Okresní soud v Přerově podle vlastních slov ukládal žalobkyni – s ohledem na odstup od spáchané trestné činnosti a dosavadní bezúhonnost – trest výchovný, který byl na samé spodní hranici zákonné sazby. S odkazem na aktuální způsob života žalobkyně také soud konstatoval, že je namístě uložit jí podmíněný trest odnětí svobody, aby nadále vedla řádný život. Stanovil jí zkušební dobu v délce jednoho roku a šesti měsíců od právní moci rozsudku s tím, že pokud žalobkyně nepovede řádný život, tak se vystaví nebezpečí, že vykoná trest. Kromě toho jí uložil povinnost ve zkušební době podle svých sil uhradit škodu, kterou trestným činem způsobila.
41. Roli samozřejmě hraje i břevclavský rozsudek, byť v trochu jiném směru než přerovský rozsudek. Prvním důležitým aspektem je uložený trest – přestože šlo o celkově pět skutků, tak soud uložil žalobkyni za přečin úvěrového podvodu a za sbíhající se přečin podvodu podle přerovského rozsudkem znovu jen podmíněný trest s odkladem na tři roky. Důležité také je, že se žalobkyně (stejně jako státní zástupce) hned po vyhlášení rozsudku vzdala práva na odvolání a prohlásila, že netrvá na vyhotovení odůvodnění, které proto břevclavský rozsudek vůbec neobsahuje.
42. Krajský soud tedy sice na jedné straně nechce ani náznakem „omlouvat“ jednání žalobkyně, které nepochybně bylo odsouzeníhodné. Aby však žalovaný naplnil použitý důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, tak bylo určité třeba se v odůvodnění rozhodnutí s výše uvedenými skutečnostmi vypořádat. Včetně toho, že oba soudy žalobkyni uložily „jen“ podmíněný trest. Nikoliv například trest vyhoštění. Neviděly tedy důvod pro přísnější postih, z čehož plyne i určitý mírnější pohled na závažnost počinání žalobkyně.
43. Kromě toho žalovaný opravdu přímo v rozporu s přerovským rozsudkem staví svůj závěr o závažném narušení veřejného pořádku na tom, že žalobkyně neprojevila lítost. To jednoduše není pravda. Žalobkyně lítost projevila a vyjádřila i vůli nahradit způsobenou škodu. To výslovně plyne z přerovského rozsudku. Její přijetí odpovědnosti lze pak nepřímo dovozovat i z rozsudku břevclavského, pokud se žalobkyně vzdala práva odvolat se proti novému trestu, který jí z něj plyne.
44. Soud pro naprostou srozumitelnost jeho závěru dodává, že výše uvedeným ještě neříká, že jednání žalobkyně nebylo závažné. Jen se k tomuto hodnocení doposud nemohl dostat, protože je tu toho hodně, co žalovaný opomněl. Svůj pohled na otázku závažnosti jednání žalobkyně by soud mohl vyjevit až poté, co by odůvodnění rozhodnutí žalovaného mělo potřebnou věcnou (a přezkoumatelnou) úroveň.
45. Žalovaný se pak ve svém rozhodnutí řádně nezabýval ani aktuálností ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobkyně. Vlastně ji jen bez bližšího vysvětlení konstatoval. Ale nijak neodůvodnil, proč opravdu na konci roku 2024 dovozoval aktuální nebezpečí ze skutků žalobkyně, které se staly 2. 2. 2015 a 30. 3. 2016 (podle přerovského rozsudku) a 23. 7. 2021, 28. 7. 2021, 29. 7. 2021 a 2. 9. 2021 (v tento den dva skutky). Odnikud přitom neplyne, že by žalobkyně od posledního skutku či dokonce po svém odsouzení přerovským rozsudkem páchala jakoukoliv další protiprávní činností nebo že by nevedla řádný život.
46. Naopak z provedeného dokazování a usnesení insolvenčního soudu vyplynulo, že se žalobkyně snaží podle svých sil hradit dluhy, které jí vznikly v důsledku páchané trestné činnosti. Viditelně chce napravit, co způsobila. S tím souvisí další výtku, kterou soud má vůči

odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Uvádí se v něm sice, že žalovaný zjišťoval, zda žalobkyně nefiguruje v nějaké obchodní společnosti jako statutární orgán, nebo zda (ne)byla držitelkou živnostenského oprávnění a zda v ČR nevlastní nemovitost. Správní spis, jak ho žalovaný předložil soudu, o tom ovšem neobsahuje žádný podklad. A navíc, pokud již žalovaný tuto lustraci prováděl, nic mu podle soudu nebránilo, aby se na stránce isir.justice.cz podíval i do insolvenčního rejstříku, kde by během pár vteřin objevil i usnesení insolvenčního soudu. Díky němu by měl komplexnější obraz o tom, jak žalobkyně aktuálně ke svým minulým chybám přistupuje.

47. Pro úplnost soud dodává, že zástupce žalovaného při jednání vznesl určitou argumentaci vůči tomu, jak skutečnosti plynoucí z usnesení insolvenčního soudu vykládat. Soud ji nemůže nyní věcně hodnotit z toho důvodu, že tato argumentace uplatněná až při jednání nemohla napravit výše popsanou vadu přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného.
48. Tím se soud dostává k obecnému hodnocení podoby rozhodnutí žalovaného, které sice nemá přímý vliv na jeho zákonnost, ale je důležité to tu zmínit. Žalovaný totiž podle soudu celou tuto věc nemálo podcenil. Důkazem je například opakování totožných pasáží o výkladu práva včetně dvojích odkazů na tutéž judikaturu na str. 3 až 5 rozhodnutí žalovaného. Od str. 5 až na str. 8 pak text rozhodnutí tvoří jeden souvislý, těžko čitelný odstavec. Celkově je přehlednost – a tím i přesvědčivost – rozhodnutí žalovaného velmi nízká. Což plyne i z toho, že se namísto vypořádání relevantních okolností vydal cestou používání silných slov (např. označováním žalobkyně za chamtivou recidivistku, která bezostyšně okrádá hostitelskou společnost apod.).
49. Nelze přitom ztrácet ze zřetele, že tu žalovaný rozhoduje o závažné věci, která má významný dopad do života konkrétního jedince, zde žalobkyně. Závažnost rozhodnutí by vyžadovala, aby i po formální stránce mělo odpovídající úroveň. Soud si v té souvislosti dovoluje žalovanému (znovu) doporučit, aby se pokusil inspirovat např. v příručce o srozumitelném psaní úředních textů, kterou sepsali v Kanceláři veřejného ochránce práv (<https://www.ochrance.cz/srozumitelne/>).
50. Po této krátké odbočce však soud shrnuje, že rozhodnutí žalovaného nemohlo obstát pro výše popsané nedostatky odůvodnění a chybějící zohlednění některých skutkových zjištění. Žalovaný to bude muset v dalším řízení napravit.
51. Soud pro jistotu znovu opakuje, že žalobkyně ještě nemá vyhráno. Z tohoto rozsudku neplyne, že její trestná činnost definitivně nenaplňuje důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu. K tomu, aby soud mohl na tuto otázku nyní odpovědět, se totiž vůbec pro vady rozhodnutí žalovaného nedostal.

VI. 2. Žalovaný žalobkyni doručoval řádně

52. Pokud jde o námitky týkající se doručování žalobkyni, tak ty už důvodné nejsou.
53. Ze správního spisu a z provedeného dokazování totiž vyplynulo, že žalovaný doručoval řádně a správně. Pokud jde o oznámení o zahájení řízení, tak to bylo doručeno s fikcí k 26. 9. 2024 na X adresu, kterou žalobkyně tehdy měla podle výpisu z cizineckého informačního systému evidovanou jako adresu svého pobytu. Svou X adresu tam měla až od 14. 10. 2024. Proto jí byla řádně doručena i výzva k seznámení se s podklady ze dne 1. 10. 2024 (zásilka byla uložena 7. 10. 2024 a o 10 dní později nastala fikce doručení). Žalovaný jí vstřícně – možná s uvědoměním si změny adresy žalobkyně – poslal na X adresu oznámení o možnosti

seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ještě 24. 10. 2024. Tuto písemnost si již žalobkyně osobně převzala 4. 11. 2024, což stvrdila svým podpisem. Dne 16. 12. 2024 si pak převzala rozhodnutí žalovaného, které ji žalovaný poslal též na X adresu.

54. Problém v počátku řízení tedy vznikl neplněním povinností žalobkyně podle § 98 zákona o pobytu cizinců hlásit změnu pobytu. Žalobkyně každopádně měla dostatečnou možnost vědět, že se s ní dané řízení vede. Její námitky týkající se doručování proto nejsou důvodné.
55. S ohledem na výše uvedené pak nehraje roli, co se přesně dělo poté, co – jak žalobkyně tvrdí – na výzvu doručenou jí 4. 11. 2024 přišla na pracoviště žalovaného. Podle svých slov tam obdržela novou kartu s povolením k pobytu, která byla předmětem dokazování, ale nikdo jí nesdělil, že se s ní vede řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Soud proto nepovažoval za nutné vést k této otázce další dokazování a právně ji hodnotit.

VI. 3. Žalovaný nepochybil při hodnocení přiměřenosti jeho rozhodnutí vůči soukromému a rodinnému životu žalobkyně

56. S ohledem na důvody zrušení rozhodnutí žalovaného je posouzení námitek týkajících se přiměřenosti tohoto rozhodnutí vůči soukromému a rodinnému životu zřejmě nadbytečné. Soud k němu přesto pro úplnost jen v krátkosti přistoupí.
57. Zástupce žalovaného při jednání trefně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34. V něm kasační soud uvedl:

„Přestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (...). V této souvislosti soud odkazuje také na rozsudek ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008-63, v němž uvedl: *„Nezbytným předpokladem (...) je (...) skutečnost, že existenci rodiny bude sám (...) cizinec tvrdit, neboť účelem předmětného ustanovení je právě ochrana jeho práva na rodinný či soukromý život. Pokud se jedná o cizince plnoletého, způsobilého k právním úkonům, jak je tomu i v posuzovaném případě, je pouze na něm, aby se ochrany práva na rodinný život domáhal.“* Ačkoliv se v této věci jednalo o přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění, lze uvedené závěry ohledně břemene tvrzení cizince přiměřeně aplikovat také na nyní projednávanou věc.“ (zvýraznil krajský soud).

58. Je to samozřejmě z velké části důsledek toho, o čem byla řeč v předcházející části rozsudku, a nesplnění povinnosti žalobkyně řádně hlásit změnu adresu pobytu. Žalobkyně každopádně podle soudu měla možnost v řízení před žalovaným tvrdit vše, co uváděla poprvé až v řízení před soudem. To však nelze přičítat k tíži žalovanému. Ten hodnotil tuto otázku poměrně rozsáhle na základě okolností, které zjistil, a v této konkrétní otázce tedy nepochybil.
59. Námitky žalobkyně týkající se přiměřenosti rozhodnutí žalovaného vůči jejímu soukromému a rodinnému životu tedy samy o sobě nebyly důvodné. Nehraje to ovšem tak zásadní roli, protože žalobkyně může s ohledem na důvody zrušení rozhodnutí žalovaného

v dalším řízení relevantní skutečnosti dotvrdit a doložit. Stane-li se tak, pak se s nimi žalovaný samozřejmě bude muset vypořádat.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

60. Soud posoudil žalobu jako důvodnou, pokud šlo o otázku, zda žalovaný doložil a náležitě neodůvodnil, že žalobkyně naplnila důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Proto zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm žalovaného váží právní názory vyslovené v tomto rozsudku.
61. Žalobkyně byla úspěšná, a proto jí vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 31 867,30 Kč.
62. Tato částka se nejprve skládá ze zaplaceného soudního poplatku 4 000 Kč za podání žaloby a úspěšného návrhu na přiznání odkladného účinku.
63. Dále se skládá z částky 18 480 Kč za čtyři úkony právní služby zástupce žalobkyně Mgr. Petra Mertý (4x 4 620 Kč – viz § 9 odst. 4 ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu). Ty spočívají v (1) přípravě a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], (2) podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], (3) replice na vyjádření žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a (4) účasti na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. K tomu je třeba připočíst paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za čtyři úkony právní služby po 450 Kč, tj. 1800 Kč.
64. Zástupce žalobkyně dále vyčíslil náhradu za cestovné z Prahy do Brna a zpět vlakem v částce 969 Kč, což doložil příslušnými jízdenkami. Za 13 půlhodin promeškaného času při cestě (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu) zástupce žalobce vyúčtoval 1 950 Kč.
65. Zástupce žalobkyně poté doložil, že je plátcem DPH a vyčíslil ji v částce 4 668,30 Kč.
66. Celkově tedy částka náhrady nákladů řízení, kterou má žalovaný povinnost žalobkyni uhradit k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Mertý, činí 31 867,30 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 14. dubna 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce

